

Minne från missionshuset år 1895

Av Nils Olsson ("Bens Nisse"), 1880–1974

Vi var några ungdomar, pojkar och flickor som besökte missionshuset var gång det var predikan av någon kringresande predikant. Vi gick nog dit av ren nyfikenhet, för efter mötets slut kom det mest intressanta. Då blev det alltid eftermötet för dem som ville stanna kvar, och de flesta stannade. Då gick predikanten omkring i bänkarna och frågade mötesdeltagarna hur de hade det med Gud. En del sa att de hade det bra, andra suckade i sina bänkar, medan åter andra bara grät. Det var rörande att se hur människorna reagerade när predikanten stod över dem och trugade dem.

Detta höll på i många år, och under den tid som väckelsemötena pågick uppenbarade sig en predikant, som sade sig vara hednamissionär. Han var en stor och kraftig karl med en plåsterlapp på ena kinden, så han verkade ha varit inblandad i slagsmål. Den kvällen han skulle predika var missionshuset fullsatt till sista plats, och predika det kunde han. Han talade om hur hedningarna levde och vilka beläten till avgudar de tillbad. Han talade så stenarna kunde gråta, och jag tror inte många ögon vara torra den kvällen. När den sista sången sjöngs, var det en av mötesdeltagarna som reste sig och tog sin hatt och gick omkring i bänkarna och tog upp offer till predikanten. Det blev 24 kronor i kollekt, vilket var många pengar på den tiden.

En familj bjöd honom på kvällsmat. Han tackade ja, och tog sällskap med dem till deras hem. Men när de satt där vid bordet och lät sig maten väl smaka kom en man in med en tidning i handen, och ur den började han läsa en artikel.

Denna artikel varnade för en person, som ger sig ut för att vara hednamissionär. Han är stor och kraftig, stod det i tidningen, och har en plåsterlapp på kinden. När han läst färdigt så sa han: "Jag tycker signalementet stämmer på den här mannen." Det blev dödstyst runt bordet, men predikanten låtsades att han inte hörde, utan åt tills han blev mätt. Därefter reste han sig, tackade för maten och bad om ursäkt för att han måste gå ut ett tag. Hans rock och väska hängde i förstugan.

Eftersom det tog lång tid innan han kom in igen gick man ut för att se efter vart han tagit vägen. Men han stod inte att finna, och både rock och väska hade han tagit med sig.

Dagen därpå skulle min far åka med första tåget från Sölvesborg. Tåget skulle gå därifrån mot Älmhult klockan halv sju. När far kom till järnvägsstation träffade han predikanten där. Han började prata med min far och frågade om det fanns någonstans där de kunde få var sin öl. Far, som kallades Bens Lill-Ola, upplyste honom att ingen servering öppnade före klockan nio. Då berättade han att han hade varit i Hällevik och hållit predikan kvällen före. "Det var en djävulspredikan, och den håller jag vart jag drar fram", sa han. "I dag", fortsatte han, "skall jag till Kristianstad och träffa mina kamrater".

Denna predikant var säkert en gammal ulv i fårakläder.